

Pomazanie chorých

Pán Boh sa nám prihovára aj rečou choroby, utrpenia a bolesti. Choroby sú dôsledkom prvotného - dedičného hriechu a niekedy aj našich osobných hriechov. **Majú pre nás aj ten význam, že: Nám pripomínajú pominuteľnosť nášho pozemského života; Sú znakom a predzvest'ou blížiacej sa smrti; Upriamujú nás na večné hodnoty; Prehlbujú v nás vedomie závislosti na iných ľuďoch a najmä na Pánu Bohu; Sú zdrojom zásluh pre nebo; Stávajú sa veľmi významným úkonom pokánia za naše hriechy.**

Choroby a utrpenie nám pomáhajú len vtedy, keď sa v nich správame kresťansky, čiže sme trpezliví a najmä odovzdaní do Božej vôle. Kresťansky znášať utrpenie a bolesť znamená predovšetkým trpieť a znášať bolesť v spojení s Kristom. Tak sa nám dáva možnosť pripodobňovať sa plnšie trpiacemu a umučenému Kristovi. Sv. Pavol sa vyjadril: „Teraz sa radujem v utrpeniach pre vás a na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev.“ (Kol 1,24) Hoci nám choroby pomáhajú na ceste k Bohu a do neba, dobrovoľne ich nevyhľadávame, ani sa im nepoddávame. Chorobám predchádzame tak, že si chránime zdravie, usilujeme o rozumnú životosprávu a pestujeme striedmosť.

Pán Ježiš veľmi miloval chorých, pomáhal im a zázračne ich aj uzdravoval. Mnohé zázračné uzdravenia nám opisujú evanjeliá. Podľa príkladu Krista je Cirkev ustarostená o chorých a usiluje sa im všemožne slúžiť a pomáhať v ich telesnom i duchovnom dobre. Vždy budú takí ľudia, čo v chorých a utrápených vidia trpiaceho Krista a správajú sa k ním podľa jeho slov: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25, 40)

Starosť o chorých dolieha na všetkých. Každý sa máme snažiť ako sa len dá zmierňovať ich bolesti a utrpenie. Snažíme sa byť voči nim pozorní, ohľaduplní a najmä trpezliví. Každý prejav lásky voči chorým je dôkazom našej lásky ku Kristovi. Za chorých sa i modliavame a urobíme všetko preto, aby mohli byť posilnení aj svätými sviatosťami, najmä svätým pomazaním chorých.

Sviatosť pomazania chorých patrí spolu so sviatosťou zmierenia k veľmi často nepochopeným. Je smutné, že zvlášť veriaci sa tejto sviatosti akosi boja a odsúvajú ju na doslova posledné minúty života v domnení, že po pomazaní musia zomrieť. Koluje predstava, že sviatosť pomazania chorých je vhodná iba pre tých, ktorí už majú pár minút do konca života. Alebo dokonca pre tých, ktorý pred chvíľkou zomreli. Takým už veru nie sú potrebné žiadne sviatosti... . Potom by sme túto sviatosť mohli radšej nazvať sviatosťou zomierajúcich alebo mŕtvych... Nič také! Vhodný čas na prijatie svätého pomazania isto nastáva vtedy, keď sa veriaci začína ocitať v nebezpečenstve smrti pre chorobu alebo starobu, a takisto aj vtedy, keď ho už prijal ale choroba sa mu zhorší. Je vhodné prijať pomazanie chorých pred vážnejšou operáciou. To isté platí o starých ľuďoch, keď sa ich slabosť stupňuje. Vždy je však lepšie zavolať kňaza skôr, aby mohol chorý prijať sviatosti pri plnom vedomí, no keď sa to nestihne a chorý je už v stave agónie, aj vtedy je potrebné kňaza zavolať. Hoci sa už dotýčný nemôže sponedať, kňaz s ním vzbudí ľútosť, dá mu rozhrešenie a udelí mu úplne odpustky.

Udeľovanie tejto sviatosti chorým nazývame aj „zaopatrovanie“. „Zaopatrovanie“ je sviatosťná služba Cirkvi chorým, starým a zomierajúcim veriacim. Túto službu Cirkev koná v domoch veriacich, v nemocniciach i v domoch dôchodcov. Cirkev, „pravidelne“, najmä okolo prvého piatku v mesiaci, navštevuje so sviatosťným Spasiteľom aj tých

chorých a starých veriacich, ktorí nie sú v nebezpečenstve smrti. Zaopatrovaním sa však chápe predovšetkým vysluhovanie sviatosti ťažko chorým a zomierajúcim. Pri tomto zaopatrovaní sa veriaci najprv sponedá a dostáva apoštolské požehnanie, čiže pápežské požehnanie, ktoré je spojené s udelením úplných odpustkom. Potom sa mu udeľuje pomazanie chorých a napokon sa mu udeľuje sv. prijímanie ako pokrm na cestu do večnosti (viatikum). Je povinnosťou domácich k svojmu ťažko chorému zavolať včas kňaza!

Pomazanie chorých je sviatosť posily a úľavy pre veriacich, ktorí sú zoslabnutí chorobou a starobou. Pán Ježiš túto sviatosť ustanovil a sv. Jakub ju vyhlásil: „Je niekto z vás chorý? Nech si zavolá starších Cirkvi; a nech sa nad ním modlia a mažu ho olejom v Pánovom mene. Modlitba s vierou uzdraví chorého a Pán mu uľaví; a ak sa dopustil hriechov, odpustia sa mu.“ (Jak 5, 14-15) Pán Ježiš ustanovením pomazania chorých prejavil, že je s nami aj v našom utrpení. Pred jeho prijatím treba vzbudiť úmysel. Vzbudiť úmysel prijať sv. pomazanie si má každý veriaci, aj keď nie je chorý, aby ho raz mohol platne prijať, ak sa ocitne v bezvedomí!

Sviatosným znakom pomazania nemocných je pomazanie sv. olejom a modlitba kňaza. Kňaz najprv vkladá ruky na hlavu chorého a potom ho v sprievode s modlitbou maže sv. olejom na čele a dlaniach. Vysluhovateľmi tejto sviatosti sú biskupi a kňazi, a udeľujú ju veriacim, ktorí upadli do vážnejšej choroby alebo sú zoslabnutí starobou. Sv. pomazanie možno prijať aj viackrát v živote. Kristus sv. pomazaním udeľuje chorému dary vykúpenia a tak mu pomáha na duši i na tele. V duši rozmnožuje posväcujúcu milosť a udeľuje mu silu Ducha Svätého trpezlivo znášať bolesti a premáhať pokušenia zlého ducha. Niekedy odpúšťa aj ťažké hriechy, ak sa chorý nemôže sponedať. Sv. pomazanie pôsobí i na tele tak, že mu uľavuje v bolesti, ba niekedy prináša aj uzdravenie, ak to chorému poslúži k spáse. Zo všetkého je najdôležitejšie, aby sviatosť chorých bola vždy prijatá odovzdané do Božej vôle. Sväté pomazanie sa udeľuje jednotlivým chorým, ale aj v kostole viacerým chorým naraz počas slávenia sv. omše.